

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **M. S.**, zast. Mgr. Jaroslavem Srbou, advokátem, se sídlem v Brně, Údolní 33, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor dopravy, se sídlem Brno, Žerotínovo nám. 3/5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2004, č. j. 57 Ca 32/2004 - 38,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2004, č. j. 57 Ca 32/2004 - 38, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2004, č. j. JMK 4842/2004 OD Ko. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Magistrátu hl. města Brna, odboru dopravy, ze dne 13. 11. 2003, č. j. OD-46403-PZ/03 CI, kterým byl stěžovatel uznán vinným z přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) za porušení § 4 písm. b) a c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“). Za naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů mu byla podle § 22 odst. 2 téhož zákona uložena pokuta ve výši 600 Kč a současně mu byla podle § 79 odst. 1 uvedeného zákona uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 500 Kč.

V žalobě podané proti tomuto rozhodnutí stěžovatel zejména namítal, že správní orgán I. stupně a žalovaný se v řízení, ve kterém byla vydána jejich rozhodnutí, dopustily celé řady

zásadních procesních i věcných chyb a porušení zákona, m.j. tím, že namísto aby odvolací orgán vrátil věc správnímu orgánu I. stupně k doplnění dokazování, sám se snažil odstranit nedostatky dokazování jeho doplněním, čímž porušil zásady dvouinstančnosti správního řízení a odňal žalobci zákonné právo apelace. Navrhoval, aby Krajský soud v Brně jak rozhodnutí žalovaného, tak jím potvrzené rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil.

Krajský soud v Brně napadeným rozsudkem žalobu zamítl jako nedůvodnou. V odůvodnění zamítavého rozsudku po obsáhlé rekapitulaci řízení před oběma správními orgány (cca 20 stran textu) žádné stěžovatelově námitce nepřisvědčil.

V kasační stížnosti, podané z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právních otázek správního řízení soudem, z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, jakož i z toho důvodu, že v řízení před správním orgánem byl porušen zákon takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost, stěžovatel označuje napadené rozhodnutí krajského soudu za formální, kdy soud téměř nehodnotil skutkový stav věci a rovněž se nezabýval právním hodnocením, přičemž uvádí, že z celkem 24 stran textu rozhodnutí je věnováno popisu průběhu celého přestupkového řízení 22 stran a pouze na necelých 2 stranách se soud věnuje vlastnímu hodnocení a závěrům. To samo o sobě by podle stěžovatele ještě nemuselo znamenat nedostatek důvodů rozhodnutí, pokud by se soud v podstatě neomezil na vyjádření svého názoru a konstatování, že se zcela ztotožňuje s rozhodnutími obou správních orgánů, včetně odůvodnění obou rozhodnutí a s vyjádřením žalovaného k žalobě. Stěžovatel dále namítá, že krajský soud konstatuje, že přestupek byl zcela jednoznačně prokázán svědkem pprap. Juráčkem, aniž by se vypořádal s žalobními námitkami o nelogických rozporech v jeho výpovědi. Soud se v odůvodnění rozhodnutí nevyrovnal mj. s námitkou, že stěžovatel nebyl v průběhu celého řízení vyslechnut a nebyla mu dána možnost, aby s ním byla věc osobně projednána, ačkoliv o to opakovaně žádal, jakož i s námitkami proti zcela zmatečnému a naprosto vadnému doručování předvolání stěžovatele k projednání přestupku. Dle názoru stěžovatele je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek odůvodnění, a pokud se soud omezil převážně na konstatování, že se ztotožňuje s napadenými rozhodnutími a jejich odůvodněním, vyvstává otázka smyslu celého soudního přezkumného řízení, když soud ignoroval, resp. pardonoval, evidentní závady a pochybení v průběhu správního řízení. Stěžovatel dále uvádí, že nevidí nejmenší důvod pro to, proč krajský soud označil svědectví jeho otce za účelové, zpochybnil věrohodnost svědka, a tak se v podstatě postavil na stanovisko, že otcovo svědecké prohlášení o pobytu syna v otcově bytě bylo jinými slovy lživé.

Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku Krajského soudu v Praze a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém vyjádřil nesouhlas s námitkami v kasační stížnosti; kasační stížnost označil jako nedůvodnou a navrhl zamítnutí kasačním stížnosti.

Napadený rozsudek Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvodem, který stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Z kasační stížnosti vyplynulo, že stěžovatel uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 pod písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že podle úředního záznamu ze dne 14. 9. 2003 sepsaného pprap. J. , byl stěžovatel jako řidič motorového vozidla Opel Corsa, modré barvy, RZ: v úseku ul. O. v B. , kde byl přenosnou dopravní značkou „Zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech“ s dodatkovou tabulkou „mimo BUS a vozidel stavby“ omezen provoz, stavěn dopravní hlídkou vztyčením pravé ruky. Řidič podle pokynu policisty nezastavil, byl hlídkou pronásledován a dostižen na parkovišti před OD Billa, kde zastavil. Ke skutečnosti, proč jel bez platného povolení zákazem vjezdu a proč na stavění hlídkou nereagoval, se odmítl vyjádřit s tím, že vozidlem vůbec nejel. Oznámení o přestupku odmítl podepsat. Dne 29. 9. 2003 Magistrát města Brna, odbor dopravy rozhodl v dané věci „příkazem“, jímž uznal stěžovatele vinným z přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích za porušení § 4 písm., b) a c) zákona o provozu na pozemních komunikacích, a podle § 22 odst. 2 zákona o přestupcích stěžovateli uložil pokutu ve výši 600 Kč. Proti tomuto příkazu podal stěžovatel odpor a Magistrát města Brno, odbor dopravy, dále o věci rozhodoval v nezkráceném řízení. K projednání věci nařídil ústní jednání na den 13. 11. 2003, stěžovatele k tomuto jednání předvolal, přičemž předvolání mu zaslal na „G. 9“. Stěžovatel se k jednání, podle údajů v rozhodnutí bez omluvy nedostavil, bylo jednáno bez jeho přítomnosti a rozhodnuto na základě obsahu spisového materiálu (rozhodnutím ze 13. 11. 2003, č. j. OD-46403-PZ/03 CI). Stěžovatel byl uznán vinným z přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích za porušení § 4 písm. b) a c) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Podle § 22 odst. 2 zákona o přestupcích mu byla uložena pokuta ve výši 600 Kč a současně mu byla podle § 79 odst. 1 téhož zákona uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 500 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, kde zejména namítal, že mu nebylo umožněno k věci se vyjádřit, neboť předvolání mu bylo adresováno na „G. 9“, zatímco stěžovatel bydlí na adrese „G. 3“. Nesouhlasil s tím, že „zavinění bylo plně prokázáno předloženým spisovým materiálem“, namítal, že správní orgán nezjišťoval, zda byla přenosná dopravní značka umístěna v souladu s povolením příslušných

orgánů a uvedl, že tvrzení policisty v úředním záznamu nelze považovat za nevyvratitelný důkaz. V řízení byl jako svědek vyslechnut zakročující policista, obviněnému (resp. jeho zástupci) byla dána možnost klást svědkovi otázky, se spisem se seznamoval. V průběhu odvolacího řízení stěžovatel v písemném vyjádření ze dne 19. 3. 2004 uvedl, že v době od 11. 10. 2003 do 30. 11. 2003, kdy mu bylo doručováno předvolání k ústnímu jednání se na adrese „G. 3“, nezdržoval, pobýval u svého otce J. S., na adrese K. l. 5, Brno. K prokázání této skutečnosti navrhol výslech svého otce jako svědka. Navíc podle vyjádření pošty mělo jít o doručování zásilky na jméno „S.“. Rovněž uvedl, že rozhodnutí o povolení uzavírky příslušného úseku místní komunikace trpí zásadními vadami, které způsobují jeho neplatnost. Dále stěžovatel označil výpověď zakročujícího policisty za účelovou a nevěrohodnou, a to zejména pokud šlo o údaj o zastavování vozidla. Tvrdil, že policistu neviděl, a vzhledem k rychlosti vozidla a vzdálenosti, ze které měl policista vozidlo zastavovat, dospěl stěžovatel k závěru, že pokud se policista poblíž projíždějícího vozidla zdržoval, tak se musel objevit z hlediska polohy projíždějícího vozidla až na jeho úrovni, resp. za ním.

Odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 3. 2004, č. j. JMK 4842/2004 OD Ko, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Odvolací orgán námitky stěžovatele označil dílem za nedůvodné, dílem za nevěrohodné. O žalobě podané proti tomuto rozhodnutí žalovaného bylo rozhodnuto nyní napadeným rozsudkem krajského soudu.

Krajský soud v Brně, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku, provedl důkaz správním spisem a v plném rozsahu se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, jakož i se závěry žalovaného, k nimž žalovaný dospěl po doplnění dokazování výslechem svědka.

Nejvyšší správní soud je však přesvědčen, že pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že krajský soud téměř nehodnotil skutkový stav věci a nezabýval se právním hodnocením, přičemž z celkem 24 stran textu rozhodnutí je věnováno popisu průběhu celého přestupkového řízení 22 stran a pouze na necelých 2 stranách se soud věnoval vlastnímu hodnocení a závěrům, jakož i pokud namítá, že se krajský soud nevypořádal s žalobními námitkami o nelogických rozporech ve výpovědi svědka, dále se nevyrovnal mj. s námitkou, že stěžovatel nebyl v průběhu celého řízení vyslechnut a nebyla mu dána možnost, aby s ním byla věc osobně projednána, stejně tak ani s námitkami proti zcela zmatečnému a naprosto vadnému doručování předvolání stěžovatele k projednání přestupku, je třeba dát stěžovateli za pravdu.

Nejvyšší správní soud z odůvodnění napadeného rozsudku zjistil, že krajský soud na prvních sedmi stranách rekapituluje obsah správního spisu, na následujících devíti stranách reprodukuje obsah vyjádření žalovaného k žalobě, a poté na následujících šesti stranách textu znovu rekapituluje ty skutečnosti z obsahu správního spisu, které soud považoval za rozhodné. První čtyři z těchto posledních šesti stran textu přitom žádné hodnocení, a to ani skutkové, ani právní, neobsahují. Teprve na posledních dvou stranách textu lze jistě závěry soudu vysledovat, ty však jsou spíše konstatační a nikoliv hodnotící.

Nejvyšší správní soud přitom zjistil, že k žalobním námitkám o nelogických rozporech ve výpovědi svědka a k námitce, že stěžovatel nebyl v průběhu celého řízení vyslechnut a nebyla mu dána možnost, aby s ním byla věc osobně projednána, se v odůvodnění napadeného rozsudku váže toliko rekapitulační část. V případě žalobní námitky o zmatečném a naprosto vadném doručování předvolání stěžovatele k projednání přestupku,

kromě rekapitulační části krajský soud tyto otázky zmiňuje na předposlední straně textu odůvodnění, kde však v podstatě jinými slovy opakuje z rekapitulační části zjištěný poznatek, že podle vyjádření pošty bylo vzdor špatné adrese (G. 9) doručovatelkou stěžovateli doručováno na adresu řádnou (G. 3), neboť doručovatelka věděla, že stěžovatel na adrese G. 9 nebydlí. Dále krajský soud uvedl (zrekapituloval), že stejně tak bylo doručováno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které si stěžovatel dne 16. 12. 2003 osobně převzal. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že nevypořádání se s prvními dvěmi žalobními námitkami a toliko formální vypořádání se s další v kasační stížnosti rozporovanou námitkou má za následek, že napadené rozhodnutí trpí nedostatkem důvodů.

Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že jestliže v řízení před krajským soudem uplatnil stěžovatel v žalobě námitky, s nimiž se krajský soud v odůvodnění rozsudku výslovně nevypořádal, převážně pouze chronologicky zrekapituloval obsah řízení před žalovaným i správním orgánem I. stupně, a pouze závěrem konstatoval, že se se zdůvodněním napadeného rozhodnutí ztotožňuje, je nutno napadený rozsudek považovat za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. 71-75s. Za tohoto stavu věci již Nejvyšší správní soud nepovažuje za nutné blíže se vyjadřovat k opodstatněnosti důvodů kasační stížnosti podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., které jsou v jistém smyslu v dané věci subsumovány právě pod nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná a proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), bude tedy třeba, aby se v odůvodnění napadeného rozsudku výslovně vypořádal se všemi žalobními námitkami, které stěžovatel uplatnil v žalobě u krajského soudu ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalovaného..

V novém rozhodnutí o věci rozhodne soud i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu